ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
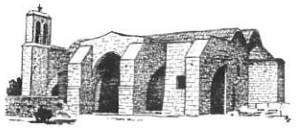
ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΝΑΡΞΗΣ ΝΕΑΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ... ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ·».

«Βγῆκε ὁ σπορέας νὰ σπείρει τὸν σπόρο του». Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐξηγεῖ στοὺς μαθητές Του, ὅτι ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ στὴ θεολογικὴ γλῶσσα ἔχει διττὴ σημασία. Ἡ συνήθης σημασία ποὺ ἀποδίδουν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ λέει: τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἡ διδασκαλία του, οἱ διδαχές του, ὅπως αὐτὲς γράφτηκαν ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς Εὐαγγελιστὲς στὴν Καινὴ Διαθήκη. Σὲ μιὰ πιὸ πλατειὰ ἑρμηνεία, σημαίνει ὅλα ὅσα γράφει ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, ἀφοῦ πιστεύουμε ὅτι ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα σὲ αὐτὰ τὰ ἱερὰ βιβλία εἶναι θεόπνευστα, δηλαδὴ γράφτηκαν μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ «λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ συνήθης ἑρμηνεία.

Ὁ «Λόγος τοῦ Θεοῦ» ὅμως, στὴ θεολογικὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας. Τὸ κατὰ Ἰωάννη εὐαγγέλιο ξεκινᾶ μὲ τὴ φράση: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς

τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». Ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἑρμηνεύουν ὅτι ὁ Λόγος, τὸν ὁποῖο ἀναφέρει ἡ παραπάνω φράση εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης συμπληρώνει: «Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». Σὲ κάθε Θεία Λειτουργία ψάλλουμε: «Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθείς τε, Χριστὲ ὁ Θεός». Ἔγινε σαφές, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἑρμηνεία, στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ὁ Θεός – Πατέρας στέλνει στὴ γῆ τὸν Λόγο του, τὸν Υἱό του, γιὰ νὰ καρποφορήσει τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ κατανόηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἁπλῶς ὡς κάποια σοφὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ ὡς προσώπου καὶ μάλιστα τοῦ προσώπου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ἔχει καταλυτικὲς συνέπειες στὴ ζωή μας. Μὰς δείχνει ὅτι τὸ νὰ μελετοῦμε τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς δὲν εἶναι ἀρκετό. Δὲν πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὰ ὅσα εἶναι γραμμένα σὲ αὐτὴ ὡς κάποιες βαθυστόχαστες, φιλοσοφικὲς σκέψεις. Πολλὰ βιβλία ἔχουν τέτοιες σκέψεις. Ὅταν μελετοῦμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἀμφίδρομη σχέση μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδὴ τὰ λόγια του νὰ μᾶς ὁδηγοῦν σὲ σχέση μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Λόγου-Χριστοῦ καὶ ἡ σχέση μας μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Λόγου-Χριστοῦ νὰ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ μιὰ βαθύτερη καὶ ὀρθὴ κατανόηση τῶν λόγων του.

Ὅταν λείπει αὐτὴ ἡ διπλὴ σχέση μὲ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστό, τότε ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καταντᾶ μιὰ φιλοσοφικὴ ἀνθρώπινη δραστηριότητα καὶ συνήθως καταλήγει στὴν πλάνη. Οἱ λεγόμενοι Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ ὄχι ἁπλῶς μελετοῦν τὴν Ἁγία Γραφή, ἀλλὰ τὴν ξεψαχνίζουν λέξη – λέξη, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοὺς λείπει ἡ ὀρθὴ σχέση μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του, καταλήγουν νὰ πιστεύουν σὲ ὅ,τι πιὸ πλανεμένο γέννησαν ὅλες οἱ αἱρέσεις τῆς ἱστορίας.

Ἀντίθετα, πολλὲς φορὲς διαβάζουμε καὶ ἀκοῦμε γιὰ κάποιο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔχει μιὰ χαλαρή, ἀδιάφορη μέχρι καὶ ἀρνητικὴ σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ ξαφνικὰ ἀκούει μιὰ ἁπλὴ φράση ἢ κάποια λόγια τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ μὲ ἀφορμὴ αὐτό, κάνει στροφὴ 180 μοιρῶν στὴ ζωή του, μετανοεῖ καὶ ἀρχίζει νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ προσπαθεῖ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Καὶ διερωτόμαστε, πῶς εἶναι δυνατὸ αὐτὰ τὰ ἁπλὰ λόγια, ποὺ τὰ ἄκουσαν χιλιάδες ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ δὲν εἶχαν καμία ἐπίδραση πάνω τους, σὲ αὐτὸν νὰ προκάλεσαν τόση ἀλλοίωση. Ἡ ἐξήγηση τέτοιων φαινομένων εἶναι ὅτι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μερικὲς φορὲς δὲν λειτουργοῦν ὡς ἁπλὲς λέξεις, ἀλλὰ μᾶς φέρνουν σὲ ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστό. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶναι ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀλλοίωση στὸν ἄνθρωπο. Ὅταν π.χ. ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὅπως διαβάζουμε στὸν βίο του, πῆγε στὴν Ἐκκλησία καὶ ἄκουσε τὸν Ἱερέα νὰ διαβάζει στὸ εὐαγγέλιο: «Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι», θεώρησε ὅτι αὐτὰ τὰ λόγια εἰπώθηκαν γιὰ τὸν ἴδιο. Βγῆκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πῆγε καὶ πώλησε τὴν περιουσία του, τὴ μοίρασε στοὺς φτωχοὺς καὶ αὐτὸς ἔγινε ἀσκητὴς καὶ στὴ συνέχεια ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Πόσοι ἄνθρωποι ἀπὸ τότε, ἄκουσαν καὶ ἀκοῦνε τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια τοῦ Χριστοῦ; Πόσοι ὅμως κάνουν τὸ ἴδιο μὲ τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο; Ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀντωνίου ἦταν γῆ ἀγαθὴ καὶ εὔφορη (γιὰ νὰ τὸ συνδέσουμε καὶ μὲ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο), τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἔφεραν τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸν Χριστό, στὴν ψυχή του καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς προκάλεσε τὴν τόσο μεγάλη ἀλλαγὴ μέσα του.

Κάποτε ὁ Χριστὸς εἶπε μερικὰ λόγια σὲ κάποιους ἀκροατὲς καὶ μερικοὶ σκανδαλίστηκαν μὲ ὅσα ἄκουσαν καὶ εἶπαν: «Σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;». Ἀκολούθως αὐτοὶ ἀνεχώρησαν μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ σταμάτησαν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς κατάλαβε ὅτι καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς 12 μαθητές του σκανδαλίστηκαν, «εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς

δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» Σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε ὅτι, ἂν θέλουν καὶ αὐτοί, μποροῦν νὰ φύγουν ἀπὸ κοντά του. Τότε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀπάντησε μὲ τὴ μνημειώδη ἐκείνη φράση: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; Ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις». Δηλαδή, «Κύριε, πρὸς ποιὸν ἄλλον νὰ πᾶμε; Μένουμε μαζί σου, διότι σὺ ἔχεις λόγια ποὺ δίδουν ζωὴ αἰωνία».

Ἀγαπητοί μου,

Μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ συνειδητοποιήσουμε καὶ νὰ νιώσουμε αὐτὰ τὰ λόγια: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; Ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις». Ποῦ νὰ πᾶμε ἀλλοῦ; Ποιὸν ἄλλον νὰ ἐμπιστευτοῦμε; Ποιὸς ἄλλος σταυρώθηκε γιὰ μᾶς; Ἐσὺ ἔχεις λόγια ποὺ δὲν εἶναι ἁπλῶς ὡραῖες λέξεις καὶ φράσεις. Μεταδίδουν ζωή, διότι μαζὶ μὲ τὰ λόγια σου εἰσέρχεσαι καὶ σὺ ὡς Λόγος τοῦ Θεοῦ μέσα μας καὶ κατασκηνώνεις καὶ ἀλλοιώνεις καὶ εἰρηνεύεις τὴν ψυχή μας.

Ἂν ὁ Χριστὸς βρισκόταν κάπου σήμερα καὶ μιλοῦσε, σίγουρα κάποιοι ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας θὰ ἔφευγαν ἀπὸ κοντά του ψιθυρίζοντας: «Σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;». Αὐτὸ συνέβαινε σὲ κάθε ἐποχή. Τὸ μεγάλο πρόβλημα εἶναι μὲ αὐτοὺς ποὺ **θέλουν νὰ εἶναι κοντά του**, τοὺς «πιστοὺς» μαθητές του. Πόσοι ἀπὸ μᾶς θὰ ἀπαντούσαμε, ὅπως ἀπάντησε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος; Πόσοι ἀπὸ μᾶς θεωροῦμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας ὡς λόγια ποὺ δίνουν ζωή, ποὺ χαρίζουν αἰώνιο νόημα στὴν πρόσκαιρη τούτη ζωή;

Ἡ Ἐκκλησία μας ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχουμε νὰ εἴμαστε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ δημιουργοῦμε τὶς προϋποθέσεις νὰ ἔρθουμε καὶ σὲ ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν ἴδιο τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὀργανώνει κατηχητικὲς συγκεντρώσεις γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες καὶ ὁμάδες τῶν πιστῶν, ἄντρες, γυναῖκες, νέους καὶ παιδιά. Προσπαθεῖ νὰ βοηθήσει τὸν καθένα καὶ τὴν καθεμιὰ ἀπὸ μᾶς νὰ ξεπεράσουμε τὰ ἐμπόδια τῆς κατανόησης τῆς γλώσσας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς ἔλλειψης χρόνου μελέτης στὸ σπίτι μας, τῆς ἀδυναμίας μας νὰ ἑρμηνεύσουμε

ὀρθά, ὅσα ἐννοεῖ ἡ Ἁγία Γραφή. Συνάνθρωποί μας, εἰδικὰ κατηρτισμένοι, μὲ τὸν ἀπαραίτητο φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ, θὰ προσπαθήσουν σὲ ἕνα ὁμαδικὸ κλῖμα νὰ μιλήσουν καὶ νὰ μοιραστοῦν μαζί σας σκέψεις καὶ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε στὴ σύγχρονη ζωή, ἐπιχειρώντας νὰ τὰ μελετήσουν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ. Εὐελπιστοῦμε ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, θὰ συνδράμει τὴν προσπάθειά μας νὰ μελετήσουμε τὸν λόγο του.

Σήμερα, συμπτωματικά, ἑορτάζει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ διακόνους τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Θὰ τελειώσουμε μὲ ἕνα σχετικὸ περιστατικὸ ἀπὸ τὴ ζωή του, ὅπως μᾶς τὸ περιγράφουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων:

Μιὰ μέρα ἕνας ἄγγελος εἶπε στὸν Φίλιππο νὰ ξεκινήσει νὰ πάει σὲ ἕναν ἔρημο δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴ Γάζα καὶ ἐκεῖ νὰ πλησιάσει μιὰ ἅμαξα κάποιου ἄρχοντα ποὺ θὰ περάσει ἀπὸ τὸν δρόμο ἐκεῖνο. Πράγματι, στὴν ἅμαξα αὐτὴ ἦταν ἕνας Αἰθίοπας ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος διάβαζε μεγαλόφωνα τὸ βιβλίο τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα. Πλησιάζοντας ὁ Φίλιππος τὸν ἄκουσε νὰ διαβάζει καὶ τὸν ρώτησε: «Ἆραγε καταλαβαίνεις αὐτὰ ποὺ διαβάζεις;». Ὁ ἄρχοντας τότε τοῦ ἀπάντησε: «Δὲν τὰ καταλαβαίνω· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ καταλάβω, ἐὰν κάποιος δὲν μὲ ὁδηγήσει;» Καὶ παρακάλεσε τὸν Φίλιππο νὰ ἀνεβεῖ στὴν ἅμαξα καὶ νὰ καθίσει μαζί του. Ὁ Φίλιππος τότε ἐξήγησε στὸν Αἰθίοπα, ὅτι ὅλα ὅσα λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἐπαληθεύτηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐπίσης τοῦ μίλησε γιὰ τὴ σωτηρία ποὺ χαρίζει ὁ Χριστὸς σὲ ὅσους πιστεύσουν σὲ αὐτὸν καὶ βαπτιστοῦν. Ἀμέσως ὁ Αἰθίοπας ὁμολόγησε: «Πιστεύω τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν». Τότε σταμάτησαν καὶ ὁ Φίλιππος βάπτισε τὸν Αἰθίοπα σὲ μιὰ παρακείμενη πηγὴ τοῦ τόπου ἐκείνου. Ἀμέσως μετὰ τὴ βάπτιση, «Πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον» καὶ ὁ ἄρχοντας δὲν τὸν ξαναεῖδε μπροστά του, ἀλλὰ «ἐπορεύετο τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων».

Γιατί ἀναφέραμε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱστορία; Ὅλο αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς ποὺ ἔγινε μὲ τὴν ἄμεση ὁδηγία καὶ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴ βάπτιση καὶ τὴ σωτηρία τοῦ Αἰθίοπα ἄρχοντα ξεκίνησε, διότι ὁ ἄρχοντας αὐτὸς διάβαζε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Αὐτὸ πρόσφερε στὸν Θεὸ τὴν ἀφορμὴ νὰ στείλει τὸν Ἀπόστολο Φίλιππο γιὰ νὰ κατηχήσει καὶ νὰ βαπτίσει τὸν Αἰθίοπα.

Γι' αὐτὸ ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ἡ ἐκ μέρους μας μελέτη τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, εἴτε στὸ σπίτι μας, εἴτε σὲ μιὰ κατηχητικὴ σύναξη, γίνεται πρόσκληση στὸν Θεὸ νὰ εἰσέλθει στὴ ζωή μας μὲ τρόπο ποὺ αὐτὸς γνωρίζει καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸν φωτισμὸ καὶ τὴ σωτηρία, ὅπως ἀκριβῶς στὴν περίπτωση τοῦ Αἰθίοπα ἄρχοντα. Καὶ ἂν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τοὺς ἐνήλικες, πολὺ περισσότερο ἰσχύει γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ παρακολουθοῦν τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα καὶ ἐντρυφοῦν στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἡ παιδικὴ ἀθωότητα λειτουργεῖ ὡς ἐπιπλέον ἑλκτικὴ δύναμη τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ. Ἂς ἀξιοποιήσουμε τὰ λίγα παιδικὰ χρόνια ποὺ ἔχουμε μὲ τὰ παιδιά μας καὶ ἂς τοὺς προσφέρουμε ἐφόδια ποὺ θὰ ἔχουν γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζωή τους, προτρέποντάς τα νὰ μαθητεύσουν στὶς τάξεις τῶν κατηχητικῶν σχολείων.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς ἀποκάλυψε ὅτι: «Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». Δὲν μᾶς ἔστειλε ἁπλῶς τὰ λόγια του. Μᾶς ἐπισκέφθηκε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἔμεινε κοντά μας, δίπλα μας, μέσα μας. «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι». Ὅσοι δέχτηκαν τὰ λόγια του καὶ κατὰ συνέπεια τὸν ἴδιο τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔγιναν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. «Καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας».

Ὅμως ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν εἶχαν χρόνο, διότι εἶχαν πολλὲς ἀσχολίες, πολυσχιδῆ ἐνδιαφέροντα, ἄλλες σκοτοῦρες. Παρόλο ποὺ ὁ Λόγος ἦρθε **καὶ** γιὰ αὐτούς, ἡ διδασκαλία του εἰπώθηκε **καὶ** γι' αὐτούς, «οἱ ἴδιοι αὐτὸν **οὐ**

παρέλαβον». Καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς «ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, ὁ κόσμος αὐτὸν **οὐκ** ἔγνω». Ἐνῶ ἦταν δίπλα τους, ἐνῶ αὐτὸς τοὺς ἔπλασε, αὐτοὶ δὲν Τὸν ἀναγνώρισαν.

Λοιπόν, μένει σὲ μᾶς, στὸν καθένα καὶ τὴν καθεμιά, νὰ διαλέξει σὲ ποιὰ μερίδα ἀνθρώπων θέλει νὰ ἐνταχθεῖ.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

† Ὁ Τριμυθοῦντος Βαρνάβας

Ἱερὰ Μητρόπολις Τριμυθοῦντος,
11 Ὀκτωβρίου 2026.

Σημείωση:

Τὸ παρὸν νὰ ἀναγνωσθεῖ στὸ ἐκκλησίασμα τὴν Κυριακὴ 11 Ὀκτωβρίου 2026 καὶ νὰ ἀναρτηθεῖ στὸν πίνακα ἀνακοινώσεων τοῦ Ναοῦ.